

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do:

- dyrektywy 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych (Dz. U. L 200 z 30.07.1999, str. 1) oraz
- dyrektywy Komisji 2001/60/WE z dnia 7 sierpnia 2001 r. dostosowującej do postępu technicznego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/45/WE w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych (Dz. U. L 226 z 22.08.2001, str. 5), a w każdym razie, nie notyfikując Komisji ich przyjęcia, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tych dyrektyw;

2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektyw do prawa krajowego upłynął w dniu 30 lipca 2004 r.

Skarga wniesiona dnia 28 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-31/05)

(2005/C 82/25)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 28 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Michaela Shottera, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Francuskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do:

- dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie), Dz.U. L 108 z 24.04.2002 r. str. 7;
- dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), Dz.U. L 108 z 24.04.2002 r. str. 21;
- dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), Dz.U. L 108 z 24.04.2002 r. str. 33;

lub w każdym razie nie przekazując tych przepisów Komisji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 18 dyrektywy o dostępie, art. 18 dyrektywy o zezwoleniach i art. 28 dyrektywy ramowej.

2) obciążenie Republice Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do wprowadzenia dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 24 lipca 2003 r.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-32/05)

(2005/C 82/26)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 31 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Sarę Pardo Quintillán i Joannę Hottiaux, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (¹), a w każdym bądź razie nie powiadamiając o nich Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
2. obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 22 grudnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-33/05)

(2005/C 82/27)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 31 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Sarę Pardo Quintillán i Joannę Hottiaux, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. usta-

nawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (¹), a w każdym bądź razie nie powiadamiając o nich Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;

2. obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 22 grudnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu

(Sprawa C-37/05)

(2005/C 82/28)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 31 stycznia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Michela van Beeka, działającego w charakterze pełnomocnika wspieranego przez Frédéricę Louisa, avocat, i A. Capobiancę, avvocato, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Zjednoczonemu Królestwu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że poprzez niewłaściwą transpozycję wymogów art. 2 ust. 1 i art. 4 dyrektywy Rady 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (¹) zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE (²), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy dyrektywy i Traktatu.
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.